

GMINA OSIECZNA

PEŁNOMOCNIK BURMISTRZA
DS. ROZWIĄZYWANIA PROBLEMÓW ALKOHOLOWYCH

**GMINNY PROGRAM
PRZECIWDZIAŁANIA PRZEMOCY
W RODZINIE
NA 2019 ROK**

A. WPROWADZENIE

1. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1390 ze zm.).
2. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2137).
3. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 ze zm.).
4. Krajowy Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na lata 2014-2020.

INFORMACJE OGÓLNE

W wielu przypadkach przemoc rozpoczyna się od małych czynów, braku zgody na kompromis, narzucania woli, ośmieszania, wywierania wpływu, izolowania, manipulacji, poniżania, wymuszania oraz wykorzystywania.

Obok problemów alkoholowych, jednym z najpoważniejszych zaburzeń życia społecznego jest zjawisko przemocy w rodzinie, które pociąga za sobą poważne konsekwencje dla osób pozostających w jego zasięgu, czyli ofiar, sprawców, a także świadków.

Nie zawsze przemoc zaczyna się od bicia, siniaków lub wykręcanych rąk, ale jest jak kropla drażąca skałę, prawie niezauważalna, zwykle wnikająca w nasze życie podstępnie.

Na podstawie art. 4¹ ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, „udzielanie pomocy psychospołecznej i prawnej, a w szczególności ochrona przed przemocą jest zadaniem własnym gmin realizowanym w ramach gminnego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych”.

Prezentowane w ramach raportu *Przemoc w wychowaniu – czas z tym skończyć! Raport Rzecznika Praw Dziecka 2017*, wyniki badań są efektem VII już edycji badań w ramach monitoringu Rzecznika Praw Dziecka na temat postaw społecznych wobec przemocy w wychowaniu, prowadzonego systematycznie od 2011 roku. Badanie zrealizowane w 2017 roku ukierunkowane było na rozpoznanie stanu poziomu społecznej aprobaty zachowań przemocy, uznawania kar cielesnych za metody wychowawcze oraz aprobaty różnych zachowań przemocowych w wychowaniu dzieci.

Metodologia badań oparta jest o serię pytań kierowanych do losowo wybranych respondentów dobieranych w sposób zapewniający reprezentacyjność próby. Przeprowadzone zostały na grupie 1042 Polaków powyżej 15 roku życia. W tej próbie znalazła się grupa 273 rodziców posiadających dzieci do 18 roku życia, której wyniki poddano wyspecyfikowanej analizie.

Z badania wynika, że w sprawianiu dziecku tzw. „lania” nie dostrzega nic złego niemal co trzeci badany (27%). Zdecydowaną dezaprobatę bicia dzieci wyraża z kolei tylko jedna trzecia społeczeństwa (33%). Zauważyć też można, że w grupie rodziców dzieci do 18 roku życia aprobatą bicia dzieci jest jedynie minimalnie niższa - 23% akceptuje a 39% rodziców zdecydowanie dezaprobuje. Łącznie patrząc na uzyskany rozkład danych, obraz całości należy ocenić jako zdecydowanie niepożądany i wymagający zastanowienia co do sposobów jego zmiany.

W ciągu niemal dekady (od 2008 roku), zaznacza się spadek aprobaty bicia o 14% przy jednoczesnym wzroście dezaprobaty o 19%. Zmiany te należy tym bardziej oceniać jako korzystne, że szczególnie wyraziste różnice występują w grupie osób zdecydowanie aprobujących oraz zdecydowanie dezaprobujących przemoc fizyczną wobec dziecka.

Wyższa aprobatą społeczną dotyczy uderzania, czyli - kolokwialnie mówiąc - klapsów stosowanych wobec dzieci. Dane pokazują, że nadal połowa Polaków uważa (52%), że są sytuacje kiedy dziecko należy ukarać klapsami i jakkolwiek można dostrzec że osób deklarujących zdecydowaną akceptację nie jest wiele (6%), to jednocześnie zwraca uwagę fakt, że zdecydowani przeciwnicy takich zachowań stanowią jedynie jedną piątą społeczeństwa (21%). Można też zaakcentować, że wśród rodziców dzieci do 18 roku życia jedynie co czwarty z nich prezentuje zdecydowany sprzeciw wobec tzw. klapsów.

Inne zachowania przemocy wobec dziecka charakteryzuje zróżnicowany poziom społecznej akceptacji. Wszystkie przedstawione badanym zachowania, poza „zabronieniem jakichś przyjemności”, są zachowaniami określanymi przez ekspertów jako przemocowe mogące powodować negatywne konsekwencje, w tym poważne negatywne skutki emocjonalne u dziecka. W perspektywie odpowiedzi badanych, okazuje się, że najwyższą liczbę wskazań uzyskały krzykzenie na dziecko (66%) oraz wielogodzinna izolacja /zamknięcie dziecka w odosobnieniu (42%). Najmniej natomiast wskazań uzyskało spoliczkowanie dziecka (7%).

Kolejnym aspektem postaw społecznych wobec problemu przemocy w wychowaniu jest akceptacja bicia jako skutecznej metody wychowawczej. Przy zastosowaniu bezpośredniego, pytania zebrane odpowiedzi wskazują, że co piąty Polak postrzega bicie w kategoriach skutecznej metody wychowawczej, a jedynie ponad jedna trzecia (37%) jest stanowczo przeciwna takiemu stanowisku.

W badaniu 2017 zauważono ponadto w stosunku do rozkładu danych z roku 2016 wzrost poparcia dla zastosowania kar cielesnych w większości sytuacji (nawet dwukrotny) oraz spadek bezwzględnej dezaprobaty dla kar cielesnych (czyli w odpowiedzi, wobec dzieci nie należy stosować żadnych kar cielesnych w żadnych okolicznościach) z poziomu 59% do poziomu 39%.

Wiedzę o funkcjonowaniu w Polsce zakazu kar cielesnych ma w zasadzie jedynie co trzeci Polak (odpowiedzi „zdecydowanie tak”). Nieco wyższa (35%) w porównaniu z ogółem badanych jest wiedza rodziców. Jednak nie zmienia to ogólnej oceny poziomu ich świadomości co do istnienia prawa zakazującego kar cielesnych jako alarmująco niskiej.

Przy bezpośrednim zapytaniu o wykorzystanie tzw. lania, niewielu rodziców przyznało się do takiego zachowania. Jeszcze mniej – dwukrotnie mniej - przyznało się do bicia dziecka w ostatnim czasie, tj. w ciągu ostatniego roku. Uzyskane dane pokazują, że rodzice rzadko przyznają się do zachowań ocenianych społecznie jednoznacznie jako przemoc wobec dzieci.

Nieco inaczej przedstawia się sytuacja dotycząca tzw. klapsów czyli uderzania dziecka. W tym wypadku poziom ujawnień rodziców jest zdecydowanie wyższy. Do zastosowania klapsa przyznało się aż 55% rodziców, w tym co czwarty do jego zastosowania od czasu do czasu.

Z przedstawionego raportu wynika, że rodzice częściej przyznają się do zachowań nietraktowanych w wymiarze obyczajowo-kulturowym jako zachowania przemocowe, co widać we wskazaniach na „krzyczenie na dziecko”, do którego przyznała się większość badanych rodziców – 70%, ale też we wskazaniach na „grożenie dziecku laniem” – 39%. Z kolei zachowania uznawane kulturowo za szczególnie poniżające (spoliczkowanie) czy niewłaściwe (zagrożenie wyrzuceniem), czy ewidentne w wymiarze przemocy fizycznej (bicie pasem) lub w wymiarze agresji werbalnej (wyzwiska) wskazywane były przez niewielki odsetek rodziców (10 lub mniej %). Społeczna akceptacja kar cielesnych jest jednym z podstawowych czynników ryzyka stosowania takich sposobów wobec dzieci.

Zdecydowanie postulować zatem należy wypracowanie spójnej polityki, która w różnych obszarach społecznych, takich, jak edukacja, pomoc i wsparcie rodzin, zdrowie psychiczne i ogólne, a nawet zatrudnienie, będzie promowała rozwiązania, które minimalizują czynniki podnoszące ryzyko stosowania kar cielesnych i innych zachowań przemocy wobec dzieci.¹

W dniu 12 września 2011 roku została zawarta umowa partnerska o współpracy, w ramach działalności Zespołu Interdyscyplinarnego w Gminie Osieczna. Powołano w tym celu stosowne Grupy Robocze.

Priorytetowym celem funkcjonowania Zespołu oraz Grup Roboczych jest integrowanie i koordynowanie działań przedstawicieli różnych podmiotów działających na terenie Gminy, a także specjalistów w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Strony porozumienia, w celu zwiększenia skuteczności przeciwdziałania przemocy w rodzinie i ochrony interesów ofiar przemocy, inicjują i wspierają działania polegające na podnoszeniu świadomości społecznej w zakresie przyczyn i skutków przemocy w rodzinie.

¹ *Przemoc w wychowaniu – czas z tym skończyć!* Raport Rzecznika Praw Dziecka, Warszawa 2017 rok.

Przemoc to „jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste (osób najbliższych lub innych osób wspólnie zamieszkujących lub gospodarujących) wymienionych w pkt. 1 (członek rodziny – osoba najbliższa w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny), w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą.”

Wyodrębnia się następujące rodzaje przemocy:

Przemoc fizyczna – wszelkiego rodzaju działania bezpośrednie z użyciem siły, których rezultatem jest nieprzypadkowe zranienie, np. popychanie, obezwładnienie, policzkowanie, szczypanie, kopanie, duszenie, bicie otwartą ręką, pięścią lub przedmiotami, oblewanie wrzątkiem lub substancjami żrącymi, użycie broni.

Przemoc psychiczna – prowadzi do zniszczenia pozytywnego obrazu własnej osoby; wykorzystuje mechanizmy psychologiczne, np. wyśmiewanie, poniżanie, upokarzanie, zawstydzanie, narzucanie własnych poglądów, ciągłe krytykowanie, kontrolowanie, ograniczanie kontaktów z innymi ludźmi, stosowanie gróźb, szantażowanie.

Przemoc ekonomiczna – prowadzi do całkowitego uzależnienia finansowego od sprawcy, np. poprzez odbieranie zarobionych pieniędzy, uniemożliwianie podjęcia pracy, niezaspokajanie podstawowych potrzeb materialnych rodziny, okradanie, zaciąganie kredytów i zmuszanie do zaciągania pożyczek wbrew woli współmałżonka.

Przemoc seksualna – wymuszanie różnego rodzaju niechcianych zachowań w celu zaspokojenia potrzeb seksualnych sprawcy, np. nieakceptowanych pieszczot i praktyk seksualnych, seksu z osobami trzecimi, sadystycznych form współżycia, a także krytykowanie zachowań seksualnych.

Zaniedbanie – ciągłe niezaspokajanie podstawowych potrzeb fizycznych i emocjonalnych.²

B. DIAGNOZA

Trud pracy w zespołach interdyscyplinarnych lub grupach roboczych wiąże się z realizacją zadań wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” (Dz. U. z 2011 r., Nr 209, poz. 1245 z późn. zm.).

² Sasal H. D. *Przewodnik do procedury interwencji wobec przemocy w rodzinie*, Wydawnictwo Edukacyjne PARPA, Warszawa 2005, s. 28-2

Wszyscy członkowie gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych są przygotowywani do prowadzenia rozmów na temat przemocy w rodzinie.

Osoby wchodzące w skład komisji przykładają dużo starań, aby rozmowa ze zgłoszonym nigdy nie przypominała zbiorowego odpytywania, „przesłuchiwania” osoby doznającej przemocy czy mechanicznego odczytywania kolejnych pytań z odpowiedniego formularza.

Zgodnie z **Rekomendacją do realizowania i finansowania gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych w 2019 roku**, rozmowa z klientem ma służyć jak najbardziej pełnemu rozpoznaniu sytuacji w danej rodzinie pod kątem przemocy.

Pamiętać należy, że wypełnienie formularza „Niebieska Karta – A” ma służyć wyższemu dobru danego człowieka.

DIAGNOZA PROBLEMU PRZEMOCY W POLSCE

Według danych ze sprawozdania z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na lata 2014 - 2020 Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej dotyczącego realizacji programów przeciwdziałania przemocy w rodzinie, Gmina Osieczna posiadała i realizowała Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy. Według danych z powyższego sprawozdania, w ramach działań dotyczących przeciwdziałaniu przemocy, powołano Zespół Interdyscyplinarny, który zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie powinien powstać i funkcjonować w każdej gminie.

W ramach Zespołu Interdyscyplinarnego w Gminie Osieczna zostało utworzonych dziesięć grup roboczych.

Według stanu na 12 grudnia 2018 r. na terenie Gminy Osieczna zostało założonych czternaście „Niebieskich Kart”:

- Miejsko-Gminny Ośrodek Pomocy w Osiecznej - trzy karty,
- Komenda Miejska Policji w Lesznie - jedenaście kart.

We wszystkich przypadkach sprawcami byli mężczyźni.

W wyniku ustania przemocy w rodzinie i uzasadnionego przypuszczenia o zaprzestaniu dalszego stosowania przemocy w rodzinie oraz zrealizowania indywidualnego planu pomocy, zakończono dwanaście procedur. Z kolei dwie sprawy postanowiono kontynuować.

W chwili obecnej procedurę: „Niebieskie Karty” regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 roku w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” (Dz. U. 2011 r., Nr 209, poz. 1245 z późn. zm.).

Obejmuje ona ogół czynności podejmowanych i realizowanych przez przedstawicieli jednostek organizacyjnych w związku z uzasadnionym podejrzeniem zaistnienia przemocy w rodzinie.

Bardzo często alkoholizm w rodzinie należy traktować jako czynnik ryzyka pojawienia się przemocy w rodzinie. Powodów agresji należy szukać w dzieciństwie agresywnej jednostki. Osoby, które doświadczyły przemocy w dzieciństwie ze strony bliskich, będą postępowały w podobny sposób w życiu dorosłym, ponieważ znają tylko taki sposób rozwiązywania i radzenia sobie z problemami.

Kiedy ofiara, bezpośrednio po akcie przemocy, nie okazuje swojego sprzeciwu, sprawca traktuje takie zachowanie jako przyzwolenie na dalszą przemoc. Jeżeli taka sytuacja trwa przez dłuższy czas, pojawia się określona dynamika i cykle przemocy. Dlatego można założyć, że im więcej niekorzystnych doświadczeń, tym większe ryzyko ujawnienia się syndromu.

Problem przemocy w rodzinie jest obok problemów alkoholowych, jednym z poważniejszych zaburzeń życia społecznego, która niesie ze sobą dotkliwe konsekwencje dla osób pozostających w jego zasięgu – ofiar, sprawców, a także świadków. Skutki te dotyczą różnych aspektów życia (sfery fizycznej, społecznej, emocjonalnej, intelektualnej lub prawnej) i często rzutują na dalsze funkcjonowanie tych osób.

Głównym celem przeciwdziałania przemocy w rodzinie powinno być zatrzymanie przemocy na etapie, kiedy nie wypełnia ona jeszcze znamion przestępstwa.

Istotny jest nie tylko rozmiar szkód, będący wynikiem pojedynczych aktów przemocy, ale ich stała obecność w życiu i ich nieuchronność. Mogą to być neutralne dla postronnego słuchacza słowa, a w ofierze budzą wspomnienie, które paraliżuje je strachem.

Przeciwdziałanie przemocy w rodzinie powinno mieć zawsze charakter kompleksowy w interdyscyplinarnym podejściu. Z jednej strony wymaga współpracy wielu służb w ramach funkcjonowania państwa, a z drugiej wskazuje na potrzebę objęcia oddziaływaniami terapeutycznymi zarówno sprawców, jak i ofiary.

OGÓLNOPOLSKIE POGOTOWIE DLA OFIAR PRZEMOCY W RODZINIE „NIEBIESKA LINIA”

„**Niebieska Linia**”, czyli pomoc dla ofiar przemocy działa od 1995 roku na zlecenie Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Pogotowie posiada telefon dla ofiar przemocy w rodzinie: **801-12-00-02**, do prowadzenia rozmów dotyczących różnych aspektów życia rodzinnego: przemocy domowej, nadużywania alkoholu lub uzależnienia członków rodzin, problemów rodzinnych, problemów rozwojowych i wychowawczych itp.

W ramach pogotowia można skorzystać z adresu e-mailowego: **niebieskalinia@niebieskalinia.info** oraz ze strony internetowej: **www.niebieskalinia.info**.

PRIORYTETY NA ROK 2019

I. Założenia systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie w Gminie Osieczna są kontynuacją programu z lat ubiegłych

1. Zwiększenie dostępności programów edukacyjno - korekcyjnych dla sprawców przemocy.
2. Dążenie do zwiększenia skuteczności i dostępności pomocy dla ofiar przemocy w rodzinach z problemem alkoholowym.
3. Próba zwiększenia ilości i skuteczności interwencji podejmowanych wobec sprawców przemocy w rodzinie.
4. Dążenie do zmniejszenia rozmiarów zjawiska przemocy w rodzinie.
5. Próba zmiany postaw społecznych wobec zjawiska przemocy w rodzinie.

II. System przeciwdziałania przemocy domowej w Gminie Osieczna

Zgodnie z art. 6. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

„Wszystkie zadania w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie są realizowane przez organy administracji rządowej i jednostki samorządu terytorialnego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1508 ze zm.) i ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2137)”.

W celu realizacji zadań określonych w art. 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ze zmianami o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, Gminie Osieczna uruchomiono system przeciwdziałania przemocy w rodzinie, oparty na:

- 1) pracy gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie,
- 2) pracy Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych,
- 3) nawiązaniu ścisłej współpracy z różnymi instytucjami w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie, ze szczególnym uwzględnieniem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej oraz Zespołu Dzielnicowych Policji w Osiecznej.

Do zadań własnych gminy należy w szczególności:

- 1) tworzenie gminnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- 2) działalność gminnego zespołu interdyscyplinarnego ds. przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- 3) prowadzenie poradnictwa i interwencji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- 4) opracowywanie i realizacja programów ochrony ofiar przemocy w rodzinie.

C. SZCZEGÓŁOWE ZADANIA PROGRAMU I SPOSÓB ICH REALIZACJI

Działalność związana z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie należy do zadań własnych Gminy Osieczna.

I. Strategia i metody działania

1. Zbieranie wszelkich dostępnych danych, które pozwolą dokonać pomiaru zjawiska. Źródłem informacji są statystyki policji, sądu, pracowników opieki społecznej, szkół, przychodni zdrowia, szpitali, pogotowia ratunkowego, Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej, Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. W razie konieczności można przeprowadzić **badania ankietowe wśród mieszkańców Gminy Osieczna**.
2. Możliwość przeprowadzenia badań, pozwalających określić postawy pracowników służb i placówek stykających się z problemem przemocy na danym terenie, a także poziomu ich kwalifikacji potrzebnych do skutecznego pomagania, jeśli zajdzie taka potrzeba.
3. Możliwość przeprowadzenia badań pozwalających określić postawy mieszkańców wobec przemocy w rodzinie, a także opinii na temat sposobów pomagania rodzinom, gdzie stosowana jest przemoc. Postawa sąsiadów – świadków przemocy często określa szybkość reagowania i ewentualnej interwencji umożliwiającej zatrzymanie przemocy. Badania można przeprowadzić za pomocą ankiet i/lub wywiadów **lokalnego środowiska**.
4. Przygotowanie raportu o przemocy w rodzinie i zasobach środowiska lokalnego. Będzie on podstawą do tworzenia systemu pomocy w mieście i gminie.

II. Działania na terenie Gminy Osieczna:

1. Działalność gminnego Zespołu Interdyscyplinarnego powołanego przez Burmistrza Gminy Osieczna zgodnie z zapisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.
2. Przeprowadzenie specjalistycznych szkoleń przez instytucje do tego uprawnione, dla pracowników socjalnych, pracowników służby zdrowia, członków Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, policjantów z Zespołu Dzielnicowych w zakresie świadczenia pomocy ofiarom przemocy domowej (jak udzielać wsparcia, w jaki sposób kierować ofiarę przemocy do różnych instytucji, wzmocnić konsekwentne zachowania i postawy).
3. Prowadzenie edukacji społeczności Gminy poprzez lokalne media, w celu obalenia mitów i stereotypów utrudniających pomaganie, a także pokazywanie możliwości udzielenia pomocy i pozytywnych przykładów wyjścia z sytuacji przemocy.
4. Zakup broszur, zamieszczanie w lokalnej prasie stałych informacji gdzie można szukać pomocy, itp.
5. Prowadzenie działań w zakresie:
 - 5.1. przyjmowania wniosków dotyczących przemocy domowej i uruchamianie procedur mających na celu powstrzymanie przemocy, tworzenie własnych dokumentów potwierdzających występowanie przemocy domowej, takich jak: notatki służbowe wynikające z obserwacji, rozmów z różnymi osobami, protokołów z rozmów z ofiarami przemocy domowej i członkami ich rodzin.
 - 5.2. analizy wniosków składanych do Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych o leczenie odwykowe i wywiadów środowiskowych pod kątem informacji o przemocy domowej.
 - 5.3. występowania do Zespołu Dzielnicowych Policji w Osiecznej z wnioskiem o podjęcie działań interwencyjnych przez dzielnicowego lub o podjęcie innych działań prewencyjnych, w sprawach, gdzie ujawniono zagrożenie przemocą w rodzinie.
 - 5.4. monitorowania prowadzonych działań w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.
 - 5.5. odwoływania się od decyzji prokuratora, jeżeli zapadła decyzja o umorzeniu postępowania, a odwołanie jest zasadne.
 - 5.6. prowadzenia rozmów z ofiarami i sprawcami przemocy w rodzinie zgodnie z zapisami „Niebieskiej Karty”, dotyczącej Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych – zakres działań Zespołu Interdyscyplinarnego.

- 5.7. inicjowania podejmowania natychmiastowych interwencji powstrzymujących przemoc.
- 5.8. występowania z wnioskami do Prokuratury o wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie o znęcanie się nad rodziną.
- 5.9. motywowania i kierowania sprawców przemocy do wzięcia udziału w kompleksowym programie korekcyjnym dla sprawców przemocy domowej.
- 5.10. występowania w charakterze świadka w sprawach o przestępstwo z art. 207 Kodeksu Karnego, tj. o znęcanie się nad rodziną, w postępowaniu przygotowawczym i postępowaniu karnym przed sądem.
6. Prowadzenie całości dokumentacji w sprawach przemocy domowej.
7. Współpraca z instytucjami prowadzącymi obiekty dla ofiar przemocy w rodzinie ze szczególnym uwzględnieniem Ośrodka Interwencji Kryzysowej w Lesznie, w celu udzielania pomocy ofiarom przemocy w rodzinie: prawnej, materialnej lub medycznej oraz ustalenia precyzyjnych zasad umieszczania tam osób.
8. Udzielanie pomocy ofiarom przemocy w rodzinie (pomoc terapeuty i prawnika).
9. Współpraca z Zespołem Dzielnicowych Policji w Osiecznej, pracownikami socjalnymi i członkami Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, by skutecznie realizować zadania w zakresie interwencji domowej poprzez wspólne wizyty w domach, w których występuje przemoc w rodzinie.

III. Realizatorzy i podmioty współpracujące

1. Zespół Interdyscyplinarny w Osiecznej.
2. Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.
3. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Osiecznej.
4. Zespół Dzielnicowych Policji w Osiecznej.
5. Ośrodek Interwencji Kryzysowej w Lesznie.
6. Pełnomocnik Burmistrza ds. Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.
7. Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Lesznie.
8. Szkoły z terenu Gminy Osieczna.
9. Pozarządowe organizacje prowadzące działania pomocowe na rzecz ofiar przemocy.

IV. Finansowanie

Zadania Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie będą realizowane i finansowane w ramach Gminnego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych określonego w uchwale budżetowej na rok 2019.